

Arrest

**nr. 94 110 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Met name blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zijn asielrelaas niet met doorleefde verklaringen en achtergrondkennis kan staven, en blijkt het belangrijkste stavingstuk van zijn asielaanvraag behept te zijn met een anomalie. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van deze motieven en het afleggen van verklaringen post factum daarover. Verzoeker onderneemt geen poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Hij wijst daartoe op de actuele situatie in Pakistan, die blijf zou geven van voortdurende mensenrechtenschendingen, en citeert daartoe uit een rapport van Amnesty International.

Wat betreft het beweerde risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal dienaangaande, namelijk dat uit objectieve informatie blijkt dat er voor het willekeurige geweld in de thuisregio van verzoeker een intern vluchtalternatief aanwezig is in de grote Pakistaanse steden, niet ontkracht. Hij stelt weliswaar dat uitwijken binnen Pakistan geen optie is wegens militaire en politieke instabiliteit, doch slaagt er niet in om de betreffende informatie te ontkrachten met andersluidende informatie. De citaten die verzoeker weergeeft uit het rapport van Amnesty International maken in elk geval geen melding van een situatie van willekeurig oorlogsgeweld in de grote steden van Pakistan. Evenmin op grond van de veiligheidssituatie in Pakistan maakt verzoeker derhalve een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 oktober 2012 verwijst zij nogmaals naar de veiligheidssituatie in Pakistan, doch zij brengt geen objectieve en concrete argumenten naar voor die afbreuk vermogen te doen aan hetgeen daaromtrent in de beschikking werd gesteld. Het betoog van verzoekende partij volstaat derhalve niet om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS